

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas II. De Signis Distinctionis Realis per alios.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

tum ex substantia, & ratione vitæ, & sic de reliquis. Et ratio est, quia si inferiora, non essent concreta quædam, rationem superiorem contrahentia per aliquam formalitatem, & essent inferiora & non essent, essent est supponimus, non essent autem inferiora, quia non haberent quo limitarentur ad rationem inferioris, adstringerenturque ne ad generis sui latitudinem extendantur, nisi illâ formalitate superadditâ, saltem per rationem. Cum autem res sit quid inferius ente abstractissimo, res erit concretum quoddâ ex ente & realitate.

Potest hæc realitas quæ est forma, à quâ denominatur ens ratum seu res, non aliud est nisi aptitudo existendi sine alio, ad quam aptitudinem, sequitur negativa formalitas, independentia ad existendum sine alio vel miraculosè vel naturaliter, ita ut posito in ente, hoc tali jure & capacitate, ad existendum sine alio, saltem miraculosè hoc ipso illud ens res erit, & ita quantitas est res, quia potest ut suppono divinitus sine subiecto manere, modus verò non est res, quia nec divinitus potest esse sine modificato.

DICES I. Creatura est verè res, etiam comparata ad Deū, & tamen independentem à Deo, existere non potest, estque ab illo inseparabilis.

RESPONDETUR. Inseparabilitatem interdum oriri ex ratione identitatis in entitate, & sic ensis & gladius, animal & rationale in homine, sunt inseparabilia: quia habent identitatem entitatis. Alia verò sunt inseparabilia ratione influxus, dependentiæ, connotationis &c. Prior illa inseparabilitas, & incapacitas, separatim existendi, arguit negationem distinctionis realis; nihil enim a se ipso, distinguitur realiter. Posterior inseparabilitas, stat cum distinctione reali; nihil enim est, quod fundet identitatem realem, cum ergò Deus & creatura benè separari possint ratione entitatis, entitas enim creata non est entitas increata, quantumvis ratione dependentiæ & ubiquitatis divini, à Deo creatura, separari non possit; adhuc stabit illic distinctio realis, nã etiam Pater & Filius, stante ratione relationis, independentem à se existere non possunt, & tamen habent inter se distinctionem realem, nihil enim generat se ipsum.

INSTA BIS. Ergò etiam modi erunt res, nam & illi rationem entitatis non habent eandem cum modificatis, quantumvis ratione dependentiæ ab illis, separari non possint.

RESPONDETUR. Multos docere etiam modos esse res, negari tamen potest illos esse res ex duplici Principio: & quia non habent etiam in illa distincta entitate, capacitatem existendi sine modificatis, & quia nomen rei impositum est ab Auctoribus ad significandas non aliquas entitates imperfectas, & quæ se habent per modum essentialis determinationis, actualitatis, quales sunt modi.

DICES IV. Quamvis independentem à Filio

& Spiritu sancto Pater existere non possit, est tamen verè res. Ergò & creatura licet independentem ab alia existere non possit, verè erit res.

RESPONDETUR. Quòd Pater sine Filio & Spiritu Sancto existere non possit, habetur id totum ex identificatione in eadem natura, per ordinem ad quam naturam, non est Pater, res distincta in natura, à Filio, & Spiritu sancto, est autem verè res in Persona, comparata ad aliam personam; quia non est identitas in persona, simile autem nihil habetur in creatis, nec tenet argumentatio ab increatis ad creata, in iis præcipuè, quæ Trinitatis mysterium involvunt, quæ tale. Unde res illæ quæ sunt Personæ, cum non sint res distinctæ, in quantum identificantur eidem naturæ, ex eo ipso, quia non sunt hoc sensu res distinctæ, non debent participare rationem allatam, imò potius debent non participare.

DICES V. Efficax Dei decretum de future ratione mundi, vel mea salute, item omnipotentia, aliaque similia, sunt verè res, & tamen non decretum illud sine mundo, nec omnipotentia, existere potest sine possibilitate creaturarum.

RESPONDETUR. Decretum illud non potest existere sine mundo v.g. non ob identitatem entitatis, sed quia respondet tanquam connotatum, quæ respondentia per modum connotati, stat cum distinctione reali ex dictis supra.

PRÆMITTO III. Realitatem accipiendo illam pro ratione abstracta à concreto termino quod est res, predicari posse de re transcendentaliter & abstractè accepta, quantumvis de re substantivè & concretè accepta predicari non possit. Ratio primæ partis est, quia potest predicari ratio entitatis de ente. Ergò & realitas de re. Quod verò realitas predicari non possit de re sumpta concretè & completè. Ratio est. Quia res sumpta pro ente concreto, est quid completum positivè, realitas autem, est quid incompletum, de completo autem positivè, incompletum positivè, non predicatur. His circa prænotationem ipsius ly res præmissis.

DICENDUM est. Distinctionem realem esse aliam realem unius extremi ab alio, ita ut ly alietas sit genus, reliqua differentiæ loco: quod ipsum negativis terminis sic concipitur, quod distinctio scilicet realis: sit carentia identitatis realis duorum extremorum.

PROBATUR. Bonitas definitionis. Quia procedit per leges definitionis ut reflectens advertit.

DIFFICULTAS II.

De Signis Distinctionis realis per alios.

TRIA communiter numerantur, Separatio mutua, oppositio producentis & producti, diversitas suppositorum, & secundum aliquos diversæ existentie, tractandum de illis.

† H

Pun-

Punctum Difficultatis 1.

De Signo Distinctionis, quod est Separabilitas.

DOCEt Communis Sententia, quod separabilitas ad utriusque permanentiam sit signum distinctionis realis.

PROBATUR I. Si ad distinctionem realem non requireretur separabilitas ab utraque parte, modus esset rigorosè res, quia modificatum potest sine illo existere, quod autem separabilitas ipsa requiratur ad distinctionem realem ostendit Auctoritas Aristotelis 7. Topicorum cap. 1. tex. 15.

PROBATUR II. Impossibile est idem à se ipso separari, esset enim idem & non esset, quod implicat. Ergò quæ sunt separabilia realiter, non sunt idem realiter.

PROBATUR III. Impossibile est dividi quod indivisibile est. Ergò & à se ipso separari, quod idem est. Ergò è converso, quæ sunt separabilia, non sunt idem.

DICES I. Terminus & fundamentum, stante relatione non possunt à se separari, & tamen terminus & fundamentum, stante relatione sunt distincta realiter. Ergò possunt esse aliqua distincta realiter, & tamen non esse separabilia realiter; quod terminus & fundamentum stante relatione à se separari non possint, probatur; quia si stante relatione possent terminus & fundamentum separari, & esset relatio tunc & non esset, non esset, quia relatio requirit necessariò cum sit ad aliud, & esset relatio, quia dicis illam stare sine terminò.

RESPONDERI potest. Fundamentum & terminus stante relatione non possunt à se separari, ratione identitatis in entitate. Nego Antecedens, non possunt separari ratione dependentiæ, relationis &c. Concedo Antecedens. Ergò fundamentum & terminus non sunt distincta realiter. Nego Consequentiam.

DICES II. Posita explicatione corporis Christi, vel alicujus accidentis in pluribus subjectis positi, erit illic separatio quoad locum, nam Christi Corpus est in Cælo & in Eucharistia, quæ loca sunt separata, & tamen Corpus Christi ita replicatum, non habet distinctionem realem. Ergò ex separabilitate, male arguitur distinctio realis.

RESPOND. Corpus Christi replicatum, non est distinctum realiter à se ipso; quia in alterutro loco, non esset jam Corpus Christi sed alicujus alterius à Christo. Unde negatur esse illic separabilitatem propriam & quæ arguere possit distinctionem realem, separabilitas enim propria facit & divisionem & supponit, ut hoc, non sit hoc, cum tamen idem sit in pluribus locis corpus Christi, consequenter à se ipso non divisum, nec separatum propriè.

DICES III. Essentia divina est in re conjuncta Paternitati, & eadem numero natura, est separabilis à Paternitate, quatenus est conjuncta Filiationi, & tamen realiter Paternitas & natura non distinguuntur. Ergò separabilitas, non arguit distinctionem realem.

RESPOND. Negando illic esse separationem, quia licet communicetur natura Filio, non communicatà Paternitate, non tamen separatur à Paternitate, cum revera Paternitas seu Pater, sit in Filio per circumcissionem, circuminfectio autem, excludit separationem.

DICES IV. Animal quod est in homine, potest separari ab homine cum sit commune bovi, & tamen animal ab homine non est distinctum realiter. Ergò.

RESPOND. Animal quod est in homine, non idem in individuo est comune realiter bovi, adeoque non idem in individuo separari potest ab homine, consequenter nec idem realiter, distinguitur ab homine. *Hec tamen communis doctrina*

NON SATISFACIT in hoc. Quia assumit non omnia distincta realiter in creatis esse separabilia realiter, quod doceri quantum potest non deberet, nam si datur, quæri tale debet signum modalis distinctionis, quod conveniat omnibus omnino modis; ita & signum distinctionis realis quæri debet, quod conveniat omnibus omnino, distinctis realiter. Quod ipsum exinde etiam stabilitur, quia, si nihil plus communi huic explicationi addatur, possent esse aliqua distincta realiter, quæ nullum haberent signum distinctionis realis, idque ex communi sententia, prout proponitur, accepta. Intantum probatur; Possibile est tale ens, quod necessariò ad sui positionem dicat & exigit positionem alius entis, cum eoque unionem talem, ut sine ea, ne divinitus quidem manere possint, ut contingeret, si esset materia essentialiter determinata, & ad unionem & ad formam non nisi unum: itemque si iidem forma, ita esset determinata: possibile item est ut eadem entia, non habeant ullam oppositionem producentis & producti. Denique ut nullam habeant propriam subsistentiam sed non nisi communem, in tali casu illa entia essent distincta realiter, ut ipsa suppositio vult, entitas enim unius non esset entitas alterius, & tamen nullum signum distinctionis realis tunc haberetur, quod est absurdum. Indigebit ergò hæc communis sententia modificatione, de qua

infra.

* *

Punctum

Punctum Difficultatis 2.

De Signo Distinctionis, quod est Oppositio producentis & producti, suppositorumque diversitas.

DOCEt communis sententia. *Oppositionem producentis & producti esse signum distinctionis realis.*

PROBAT. Tum quia sancti Patres ex tali oppositione, arguunt in divinis distinctionem realem. Tum quia existens ante existentiam alterius, non habet idem esse cum non existente, producens autem, est ante existentiam producti. Nec refert quod possit producens, non nisi prius esse ratione; quia productum physicè, non potest esse prius ratione se ipso; esset autem prius ratione se ipso, in quantum idem esset physicè seu indistinctum realiter, à producente. Tum quia si producens & productum possent non esse distincta realiter, posset idem producere se ipsum, si autem posset producere se ipsum, posset agere aliquid priusquam sit, quia non esset productum antequam esset productum, & tamen ageret, quia se produceret, hoc autem concedi non debet, quia esset actio nihili.

DICES I. Non implicat contradictionem ut idem reproducat se ipsum secundò, hancque virtutem productivam sui concedit Suarez humanitati Christi, docetque quod Christus se in Eucharistia reproducat. Ergo oppositio producentis & producti non arguit distinctionem realem.

RESPONDETUR. Communis sententia ex oppositione producentis & producti primò, arguit distinctionem realem, non autem si id fiat secundò.

DICES II. Actio respectu agentis habet oppositionem producentis & producti, & tamen actio ab agente, non distinguitur realiter.

RESPONDETUR. Ut oppositio producentis & producti arguat distinctionem realem, attendendum est ad naturam producti, an excedat rationem modi, habeatque constitutiva entis rationem, quæ constitutiva non habet id, quod se habet per modum actualis cuiusdam determinationis: Actio autem se habet per modum talis determinationis. Deinde hæc sententia ponit pro signo distinctionis realis oppositionem producentis & producti, non autem oppositionem productionis & producentis, jam autem actio, non est productum, nisi forte ut Quo, hoc est productio.

DICES III. Emanatio proprietatum v.g. risibilitatis à rationalitate, est quædam producentis & producti ratio, & tamen risibilitas & rationalitas, non sunt quid distinctum realiter.

RESPONDETUR. Agere communem sententiam de productione verà, non verò de pro-

ductionibus ex modo concipiendi, ex modo autem concipiendi rationabilitas producit risibilitatem.

Caterum hæc communis doctrina

NON SATISFACIT. Quia deberet assignare, si fieri possit, signum distinctionis realis universale, ut dictum supra; prædicta autem oppositio, non est signum universale, quia lapis v.g. distinguitur à gemma idque realiter, & tamen non habent oppositionem producentis & producti.

DOCEt Rursus communis sententia. *Distinctionis realis signum esse diversitatem suppositorum,* ita ut illa censeantur esse distincta realiter, quæ sunt supposita distincta realiter, & ita inter Petrum & Paulum diversitas suppositorum, arguit distinctionem realem.

Hæc doctrina communis

NON SATISFACIT. Tum quia diversitas illa suppositorum vel in Naturis arguit distinctionem realem, vel in ipsis suppositis; non primum, quia aliàs darentur tres naturæ divinæ, cui tres personæ conveniunt; non secundum, aliàs nunquam distinguerentur realiter naturæ, sed non nisi ipsa supposita, v.g. tum quia in Christo jam non dux essent naturæ, cum in illo sit unum suppositum. Tum quia suppositi unitas, non arguit identitatem realem, quia possunt distinctæ realiter naturæ, uno supposito terminari, si enim potest una persona verbi terminare naturam divinam, & unam numero naturam humanam, quam assumpsit, cur non & plures realiter humanitates: Tum quia non est hoc universale distinctionis signum etiam in creatis.

Punctum Difficultatis 3.

De signo distinctionis realis, quod est posse habere propriam existentiam.

PONitur pro Signo distinctionis realis ab aliis, posse habere existentiam propriam: hinc Petrus v.g. futurus, licet non habeat existentiam propriam, quia tamen potest illam habere, ideo Petrus futurus à Paulo existente, distinguitur realiter.

DICENDUM est. *Posse habere primam existentiam non est Signum universale distinctionis realis rigorosè.* Ita Suar. Disp. 7. Sect. 2. n. 13.

PROBATUR I. In divinis tres personæ sunt distinctæ realiter, & tamen non habent existentias proprias, nec habere possunt. Ergo posse habere existentiam propriam non est signum distinctionis realis.

RESPONDETUR I. Tres personæ habent tres existentias relativas identificatas uni existentie absolutæ, sicut dantur tres subsistentiæ identificatæ, uni absolutæ.

† H 2

CON.

CONTRA. Si darentur tres existentiae relativae, darentur tres Dii relativi, sed non dantur ut docet fides. Ergo neque dantur tres existentiae relativae. Sequela probatur. Ubi dantur tres essentiae divinae relativae, illic dantur tres Dii relativi, sed ubi dantur tres existentiae relativae, dantur tres essentiae relativae. Ergo ubi dantur tres existentiae relativae, ibi dantur tres Dii relativi. Major probatur, quia ubi datur essentia hominis datur homo, sic etiam ubi dantur tres essentiae divinae relativae, dantur tres Dii relativi. Minor autem probatur ex indistinctione essentiae & existentiae. Concessi quidem I. Par. D. 9. N. 94. relationes divinas esse perfectiones, adeoque competere illis essentiam pro quidditate seu definibilitate sumptam, sed non essentiam prout illa supponit antinomialem; ut cum dicimus, una est in divinis essentia.

RESPONDETUR. II. Quod ab entitate & actualitate divina, non sit argumentandum ad haec creata, cum divina entitas ut inquit respondens, curas nostrarum distinctionum transcendat.

CONTRA. Ergo jam agnoscit hoc signum non esse universale, cum non competat divinis, quod inter alia vult ostendere Conclusio. Deinde ab increatis ad creata non tenet sequela, quando infertur aliquid excedens captum intellectus & divinitatem arguens, quod in praesenti non fit.

PROBATUR II. Haec explicatio nihil explicat de distinctione reali. Ergo non est bona. Antecedens probatur. Quia dicere ista distincta esse realiter, quae habent distinctas existentias proprias, est non ostendere, quare aliqua sint distincta realiter. Quod ipsum probatur, dicere esse distincta realiter, quae habent distinctas entitates est non ostendere quare aliqua sint distincta realiter, quia de hoc ipso quaeritur, quid est habere illas distinctas entitates, sed dicere ideo aliqua esse distincta realiter, quia habent existentias proprias, est dicere quod habeant distinctas entitates proprias: existentia enim & esse actuale entitatis, non distinguuntur apud oppositos, esse autem distinctum entitatis, indistinguitur etiam ab esse actuali entitatis propriae. Ergo sicut ille terminus rem non bene explicat ita & hic.

PROBATUR III. Modi habent existentiam propriam, condistinctam ab existentis modificatorum, esto dependentem ab existentis modificatorum, & tamen modi non sunt distincti realiter. Ergo habere existentiam propriam & realem, non est esse distinctum realiter. Antecedens alibi ostenditur, tenentque oppositi existentiam ab esse actuali non distingui, & tamen esse actuale habent modi.

RESPONDEBIS. Modum habere existentiam suam propriam, non realem sed modalem.

CONTRA. Ergo per te illa sunt distincta rea-

liter quae habent existentiam realem, illa vero distincta modaliter, quae habent existentiam modalem. Explica ergo hoc ipsum, quid est hoc habere existentiam realem, & quodnam signum existentiae realis; non ipsa existentia realis, quia huius ipsius signum quaeritur.

DIFFICULTAS III.

Adfertur Signum universale Distinctionis realis.

DICENDUM I. In creatis signum universale distinctionis esse solam separabilitatem entitativam.

PROBATUR I. Quaecunque sunt separabilia, sunt distincta realiter, quod probant argumenta in puncto difficultatis primo adlata, quaecunque item non sunt separabilia realiter, non sunt distincta realiter. Ergo separabilitas est Signum universale distinctionis realis. Secunda pars quam non tenet ut vidimus supra communis Sententia ita probatur, si essent aliqua inseparabilia realiter, & tamen realiter distincta, maxime essent creaturae respectu Dei, sed etiam creaturae à Deo sunt separabiles. Quod ipsum probatur, quia ad distinctionem realem sufficit separabilitas ratione entitatis, licet non sit separabilitas ratione influxus, dependentiae, coexistentiae &c, similia.

PROBATUR II. Inductione quia inter entia connotativa, relativa &c. etiam stante relatione, connotatione est distinctio realis, & tamen non est separabilitas, nisi ratione entitatis ut dictum supra. Ergo haec separabilitas sufficit.

PROBATUR III. Quia si haec separabilitas ratione entitatis ad distinctionem realem non sufficit, daretur eventus ut dixi supra, in quo aliqua distinguerentur realiter, sine signo distinctionis realis, quod est absurdum.

Quare autem modus quamvis sine illo possit existere modificatum non sit res, dictum supra.

DICENDUM II. In divinis illa esse distincta realiter & sola, quae habent oppositionem producentis & producti.

PROBATUR I. Testimoniis Patrum, qui ex ista oppositione arguunt in divinis realem distinctionem.

PROBATUR II. Illa sunt signa distinctionis realis in divinis, quae sunt signa & simul principia alietatis extremorum, ad distinctionem requisitorum, sed alietatis extremorum, ad distinctionem requisitorum in divinis, signa & principia, sunt ratio producentis & producti. Ergo eadem oppositio, erit & signum distinctionis realis.

PROBATUR III. In divinis reperitur ratio quae est realissime unum, reperitur & ratio, quae est realissime plura, prior illa est natura divina, posterior est, ratio trium realium personarum. Quare haec tres reales personae, vel sunt per com-